

тъй, както мислятъ тѣ, но ке ги лажемъ.

Шайновъ. Лъжата е радостъ въ живота. Защо ти е истината, когато тя причинява горчивини. Защо да знае жената, че мжжъ ѝ: това и онова. И да страда. Лъжата, изамата сж като виното. Щомъ като пийнешъ, свѣтътъ ти се чини по-хубавъ. Тогава зашто да не излъжешъ когато излъгания ще бжде пощастливъ.

Камбуровъ. Какво взе да те избива на мждрини.

Шайновъ. (Смѣе се) Знашъ ли въ последно време на какво прилича моето положение предъ жена ми.

Камбуровъ. На какво?

Шайновъ. На търговецъ, въ мораториумъ. Не успѣя ли да реставрирамъ нейното довѣрие—тя ще ме обязи въ несъстоятелность.

(Натисва звънчето. Язвя се Иванчо)

Шайновъ. Иди при госпожица Смарайда и кажи на господина, че преди да тръгне мскамъ да го видя.

(Иванчо излиза).

Камбуровъ. Зашто ти е?

Шайновъ. Искамъ да му направя една поржчка.

(Влиза Смарайда)

Смарайда. Питалъ си за Дауловъ?

Шайновъ. Че не е ли при тебе?

Смарайда. Той изглежда малко ветърничавъ.

Шайновъ. Какъ?

Смарайда. Щомъ почнахъ да му гадая—нѣщо се разтрепера. Скори, взе си шапката и избѣга.